

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg

ERHVERVSMINISTEREN

4. oktober 2018

Besvarelse af spørgsmål 331 alm. del stillet af Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget den 6. september 2018 efter ønske fra Hans Kristian Skibby (DF).

ERHVERVSMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren anmodes om at kommentere artiklen ”Politikere vil have minister på banen mod bankgebyrer” bragt på DR.dk den 5. september 2018 om bankers åbenlyse omgåelse af det provisionsforbud, som blev gennemført i lovgivningen i 2017 samt redegøre for, hvilke initiativer ministeren agter at iværksætte på baggrund af sagen?

Tlf. 33 92 33 50

Fax 33 12 37 78

CVR-nr. 10 09 24 85

EAN nr. 5798000026001

em@em.dk

www.em.dk

Svar:

Intentionen med forbuddet mod formidlingsprovision i L 159 var at mindske de iboende interessekonflikter for pengeinstitutterne i relation til porteføljeplejeaftaler og puljeordninger. Samtidig var det hensigten at skabe større gennemsigtighed for kunderne om priserne.

Som nævnt i min besvarelse af ERU alm. del. spørgsmål 327, er det på det foreliggende grundlag samlet vurderingen, at lovens primære intentioner er opfyldt. Finanstilsynet har ikke i forbindelse med temaundersøgelsen konstateret, at pengeinstitutterne er i færd med at omgå reglerne.

Finanstilsynet konstaterer imidlertid at investeringsforvaltningsomkostningerne i nogle fonde er øget efter indførelse af provisionsforbuddet. Finanstilsynet vil derfor undersøge nærmere om disse investeringsforvaltere overholder gældende regler om at handle i investorenes interesse.

Ligeledes har Finanstilsynet i forbindelse med undersøgelsen konstateret en omlægning fra investeringsprodukter omfattet af provisionsforbuddet til investeringservices, der ikke er omfattet af forbuddet. Finanstilsynet vil derfor undersøge om disse andre investeringservices lever op til kravene for at kunne modtage provisioner. Siden 3. januar 2018 har det været et krav for at kunne opkræve provision også i disse investeringservices, at kunderne får merværdi for pengene. Pengeinstitutterne skal således levere en reel kvalitetsforbedrende service, og kunne dokumentere det, ligesom den ydede service skal stå mål med de modtagne provisioner.

Det fremgår også af artiklen, at det kunne overvejes at indføre et totalforbud mod provisioner. Denne mulighed er kommenteret i lovens bemærkninger og blev overvejet og drøftet i detaljer i forbindelse med Folketingets behandling af L 159, som imidlertid blev enstemmigt vedtaget ved tredjebehandling uden et sådant totalforbud.

Det skal blandt andet ses i lyset af de afvejninger af fordele og ulemper ved henholdsvis totalforbud og afgrænset provisionsforbud som arbejdsgruppen om honorarmodeller havde analyseret, og som lå til grund for lovforslaget og dermed implementeringen af MiFID II-direktivet. Arbejdsgruppen pegede på, at et totalforbud indebærer en risiko for, at særligt kunder med begrænsede midler vil fravælge rådgivningen, hvorfor der opstår en risiko for, at disse kunder foretager investeringer, der ikke matcher behov og risikoprofil. Desuden blev det anført, at et totalforbud indebærer en risiko for, at bankerne alene vil tilbyde investeringsforeningsbeviser fra foreninger, som banken har tætte forbindelser til, hvilket kan begrænse konkurrencen mellem forskellige udbydere, jf. bl.a. svar på spørgsmål 15 til L159 stillet af Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget den 10. maj 2016.

På den baggrund finder jeg, at resultaterne af Finanstilsynets undersøgelser bør foreligge, inden der tages stilling til, om der er behov for nye tiltag.

Med venlig hilsen

Rasmus Jarlov